Den lille svartmeisa sitter på ei grein like ved fuglekassen. Den synger for å markere sitt territorium overfor andre artsfeller. *(Jon Arne Sæther)*

Fuglen stuper på skrå gjennom lufta samtidig som fjærene i stjerten og de innerste vingefjærene vibrerer og lager den mekrende lyden. Det er slik enkeltbekkasinen forteller sine artsfeller hvor den har sitt territorium.

I likhet med enkeltbekkasinen har spettene heller ingen «pen sangstemme». Hakkespettenes trommevirvler på tørre stammer og telefonstolper om våren er deres form for lokkesang. Hannen prøver å vekke oppmerksomhet blant ledige hunner som på denne tida streifer omkring på utkikk etter en beiler.

Alle fuglearters rop og skrik ser ut til å være medfødt. Når det gjelder spurvefuglenes melodiøse sangstrofer, så ser det også ut til at disse er medfødt for en del arters vedkommende, Eksempel på dette er bl.a. trepiplerke, gjerdesmett og måltrost. Men også disse artene kan lære noe som de beriker sitt sangrepertoar med. Hos enkelte andre spurvearter er det derimot fastslått at ungene lytter på faren og kopierer hans sang i minste datalj. Deres sang er ikke medfødt.

Ny inngangsport til Trollheimen?

Av MARIT REIN

Ingenting er som sommer i fjellet! Gå deg glad i fjellet, er et velkjent slagord som mange har fått erfare. Det er tidligere i TT's årbok vært skrevet og skildret mange lovord og prisninger til Trollheimen. Ja, og har du først vært i Trollheimen en gang, kommer du sikkert tilbake. Man blir glad i fjellheimen - og spesiell god følelse får du når du kjenner terrenget.

Likevel er det vanskelig å bli kjent med hele fjellområdet. Og det er noe av dets sjarm - her er terrenget så vakkert og skiftende, at sjøl om du har vandret her i årevis, dukker det alltid opp noe nytt.

Du finner alt fra ei vassblaut myr til uendelige steinrøyser. Vi har mektige fjell som ruver stolt over alle andre, og som gjør deg hjelpeløs liten blant dem. Vi har mindre fjell med rik vegetasjon.

Til tross for den storslåtte naturen, som iblant ikke er nådig, kan du likevel føle trygghet, Trollheimen vår. Det er beroligende å kunne trave milevis fra stein til stein. Eller rettere sagt fra rødmerke til rødmerke. Man kan slappe av mens man går, nyte turen, kjenne naturen og prise fjellet, og samtidig vite at man kommer trygt fram og tilbake.

Også årets sommerferie skulle foregå til fots med «huset» på ryggen. Reisemålet var sjølsagt. Denne sommeren fikk en forvirret begynnelse. I år startet vi fra Resdalen, og skulle gå markaløypa derfra til Jøldalen. Men, det var lettere sagt enn gjort. Og når vi nå sitter og minner turen og kikker på sommerbildene, husker vi godt hvor vi lette etter rødmerkene akkurat på denne strekninga.

Det er en fin tur fra Resvatnet, der du går ei jevn stigning oppover mot Raufjellstjønna. Etter å ha gått i spennende småskog, ligger

Vi har passert Jøldalen, på vei opp mot Geithetta. *(M. Rein)*

plutselig tjønna der så klar og blå. Tregrensa har du nå bak deg. Der oppe ser du toppen på Trollhetta - fra kanskje en ukjent vinkel for mange. Raufjellstjønna ligger fint til i ei grop mellom Raufjellet, Svarthattan og Midthattan. Videre går turen langs vatnet og opp i Jølfjellet. Fra tidligere å ha gått i et frodig terreng, med masse blomster, busker og mosedekte steiner, - går vi nå over i snauere fjellterreng med mer stein og nakne rabber. Ser vi nedover til venstre ser vi ned i den frodige Jøldalen. På høyre hånda har vi stein og små tjern innimellom. Det er ikke lenge før vi når turens høydepunkt, og langt nede i Jøldalen skimter vi Jøldalshytta. Det går nedover og i våtere terreng, før vi ankommer ei trivelig turisthytte - etter en passelig dagsmarsj.

Turen fra Resdalen er en ypperlig innfallsvinkel til Trollheimen. Ved Resvatnet er det parkeringsplasser. Også i dalen lenger nedover mot Rindalen er det et frodig terreng, som er en spennende start på marsjen inn i fjellet. Så rødmalinga til TT er savnet.

Hyttene fra Resdalen til Rindal er et faktum. Også for de hundrer av hytteeiere/brukere ville rødmalinga være starten på et nytt og

Rødmerkinga er god å ha, også på fine dager som dette. Fra Geithetta mot Trollhetta. *(M. Rein)*

bedre fjelliv! Den tryggheten merkene innebærer, vil føre til at flere kan og våger bruke fjellet.

For Trollheimstilbedere som aldri har vært på disse trakter, anbefales turen på det varmeste. Det er næringsrikt å skifte beite! Og kjære TT- dette er et dypt ønske om en merka sti, som har vært merka, men som naturen har slitt ned. Vi dere gi den nytt liv?

Årbokkommiteen har bedt ruteinspektøren komme med noen kommentarer til denne artikkel.

Fra gammelt av har det vært et «tråkk» fra RESVATNET til JØLVATNET. Da vertinnen på JØLDALSHYTTA for en tid tilbake ymtet frampå om å få rødmerket en rute fra RESVATNET til JØLDALSHYTTA, ble ruten, sommeren 1977, merket av ruteinspektøren.

Formålet med en slik rute er i første rekke å lette ferdselen for hyttefolket ved RESVATNET, men også å lette adkomsten for de

Fjellet også for firbente! *(M. Rein)*

som søker nye ruter inn i fjellet. Ruten er merket etter vanlig TT-standard, og senest sommeren 1982 gikk vertinnen på Jøldalshytta ruten, uten å reagere på dårlig merking.

Ruteinspektøren finner det beklagelig at artikkelforfatteren har hatt problemer med å finne merkingen mellom Resvatnet og Jøldalshytta, men vil sommeren 1983 gå ruten for å rette opp eventuelle feil og mangler som kan ha oppstått. Ruteinspektøren er forøvrig takknemlig for at «brukere» av TT's ruter gir beskjed om rutenes forfatning, og benytter anledningen til å takke for hva artikkelforfatteren uttrykker m.h.t. den trygghet en føler når en følger T.T.'s merkete ruter.

R.H.

Thamshavnbanen gjorde adkomsten til Trollheimen langt lettere

Av KARL H. BROX

Som mange vil vite, ser det nå ut til at Thamshavnbanen i Orkdal skal få sin renessanse - som turistbane - i løpet av sommeren 1983. Tanken er at første tog med jernbaneentusiaster og interesserte sommerturister skal kjøre fra Svorkmo til Løkken 10. juli 1983, på dagen 75 år etter at banen ble åpnet i 1908, men da rett nok på strekningen Thamshavn - Svorkmo. Helt fram til Løkken ble banen først åpnet i 1910. Og denne begivenheten, at det nå skal bli mulig å reise med Thamshavnbanen igjen, kan være en passe anleding også for oss i TT til å rette blikket bakover for å se hva banen betød for vår virksomhet.

Trollheimen ble oppdaget som fotturistområde i 1880-årene, og Trollheimshytta ble reist og åpnet i 1890. Men å komme seg dit inn var nesten som et karsstykke å regne. Fra Trondheim var det lettest å ta toget til Hovin, hvor man så tok bena fatt eller lot seg frakte pr. hest og vogn over Løvåsen til Meldal. På gården Løvås, ca. 12 km. fra stasjonen, var det opprettet kvarter, men det var ellers også mulig å få overnatting flere steder i Meldal, bl.a. på gården Grut. Herfra fulgte man så seterveien oppover langs Resa, og via Drugudal kom man endelig inn på seterveien fra Grindal innover mot Jøldalen.

Avstanden fra Hovin og inn til Trollheimshytta er nærmere 90 km., og TT var helt fra starten av klar over behovet for overnattingsmuligheter underveis dersom det overhodet skulle la seg gjøre å få etablert fotturisme i Trollheimen. Det ble derfor inngått kvarteravtaler med eierne av Vollansetra ved Jølvannet og Bågåvollsetra i Svartådalen, en ordning som til å begynne med fungerte bra, men